

Arqueologia

Assabentats d'unes troballes arqueològiques en les immediacions de Can Farell, hem demanat als tècnics en la matèria que examinaren els descobriments, que ens en donessin una explicació, els quals molt amablement ens han escrit la següent nota:

NOTA ARQUEOLÒGICA DE CAN FARELL DE LA VALL

Avisats pel bon amic i col·laborador, en Josep M. Maspons, els components del Grup afecte a la Delegació Comarcal de Granollers, del Servei Nacional d'Excavacions Arqueològiques, Srs. Josep Estrada Garriga, Pere Font Padró i Emili Ramón Valls i els col·laboradors Srta. Jordina Medalla, Srs. Vicens Maimó i Josep Muntal, ens personàrem en el camp que s'explanava per a construccions esportives.

En el citat lloc, amb els rebaixos efectuats, varen aparèixer cinc restes de tombes romanes, en una de les quals s'hi trobaren diversos fragments de teula plana (tegula), així com el crani aplastat d'un ser humà que no pogué reconstruir-se.

L'orientació de les tombes eren de peus a Est i el cap a Oest. Si bé les restes són poques, foren suficients per a poder datar-les com a finals del segle V d. de C., ja que en cap de les cinc restes de tombes no es trobaren utilitats del culte pagà, per això és possible que ens trobéssim amb una total influència Paleo-Cristiana pròpia de l'esmentat segle.

Per altra part, la Vila romana propietària de les tombes, podria ser que fos enclavada entre Can Farell i Can Puig, ja que a mig camí de les dues cases s'hi troba ceràmica, encara que molt basta, puig que en mig de l'argila hi ha molt granet de calç, essent la cocción de tipus local, donant l'aparença d'un hàbitat de treball més que d'una vila, per la manca de ceràmica fina.

En espera d'acabar el treball, tant de prospecció com científic, per la total confirmació de l'exposat anteriorment, només ens resta agrair la col·laboració i grans facilitats que trobarem en els propietaris del lloc. Moltes gràcies a tots.

UN DIA DE PLUJA

Ha nascut un dia plujós. Un dia així, a la ciutat, és més trist encara. La gent està nerviosa, inquieta. Els que acusen més el fenomen atmosfèric, a la mínima contrarietat s'exciten. Quan cauen les primeres gotes, els ocells desapareixen, s'amaguen no sé on. Ni ells, que estan acostumats a les incomoditats de la ciutat, són capaços de resistir un dia fosc i trist com el d'avui. No sé per què, quan plou, s'espantlen la majoria dels semàfors de Barcelona. Aleshores, les llargues fileres de cotxes parats d'un lloc o altre —sempre n'hi han— fan pública la seva impaciència amb altius cops de claxon, que no serveixen més que per esgotar la resignació dels soferts guàrdies urbans que intenten dirigir —o canalitzar— el tràfic per carrers menys transitats.

Ara s'ha posat a ploure fort, i automàticament, l'urbà de la plaça on sóc ha lluit el flamant impermeable blanc d'uniforme. És una pregunta que sempre m'he fet. D'on treuen tan de pressa els guàrdies els seus impermeables? Serà d'un eficacíssim servei de repartiment de la policia municipal? No ho sé, no ho sé... Però la realitat és que els pastors dels ramats de cotxes de la ciutat no es mullen pas gaire. Ara que quan plou molt fort, ells també s'amaguen. Fan com els ocells. Tampoc són amics de l'aigua. I és que l'aigua, amb petites quantitats, agrada a tothom, inclòs a les plantes i els boscos, però si després de quatre gotes ve la cinquena, i la sisena, i la setena, i la setanta vegades set gotes, llavors, senyors, ja només els peixos poden agrair a Sant Pere el que hagi obert el desaigua del cel.

Joaquim Brustenga-Etxauri

Racó poètic

D'una gentil suscriptora hem rebut aquesta poesia amb el prec de la seva publicació, petició que amb molt de gust volem complaure.

Somni

Quan en fer-se fosc el dia quedo sola enmig la gent, quan tothom busca aquell altre, i l'altre prop meu no hi és, per escapar a la tristesa, i calmar el meu cor ardent, somni sempre desperta en el que mai trobaré, i veig néixer de les ombres que s'allunyen pels carrers, l'imatge desdibuixada d'allò que podria ser:
«I trobava companyia, m'ensenyava a tenir fe, i aprenia ses paraules i els dos junts cercàvem Déu. Si fos jo... ¡Oh quantes coses! Si fos ell... ¡Quasi no ho sé! Amb l'alegria somniada, i les ànimes al vent, corriem damunt dels núvols jugant amb aquell estel... ¡Tan feliç era aleshores que mai no ho oblidaré!». Però sense donar-me'n compte el somni se'm fa malbé, i les llàgrimes pel rostre rellisquen amargament, mentre les mans queden buides, i un altre cop pels carrers, tinc de caminar tan sola que em fan mal els pensaments, que volen somniar aquest somni, goig subtil d'un sol moment.

Anna

Barcelona, 10 d'octubre 1972

RESTAURANTE
BAR CAFE FONDA
CAN MESTRET

de Juan Puigdoménech

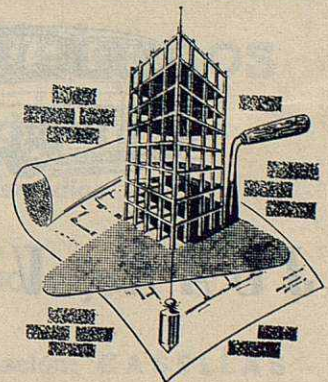
La Sagrera

Teléfono 64

SANTA EULALIA DE RONSANA

CONSTRUCCIONES

**MOLINS
HNOS.**

«La Tosca» - Calle de la Serra
SANTA EULALIA DE RONSANA